

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

Ο βασιλεύς και οι ευζώνοι. Όπου τόν συλλαμβάνουν ως ύποπτον. « Άστα αυτά βλάμη !... » Διατάξτε Μεγαλειότατε ! »

Ένα καλοκαίρι που η βασιλική οικογένεια έμεινε στο Τατόι, ο βασιλεύς Γεώργιος σηκώθηκε πρωί, πριν ανατείλει ακόμα ο ήλιος, καθάρισε το ποδήλατό του κι ανέβηκε σ' ένα εκεί πλησίον ύψωμα ονομαζόμενον Κιθάρα.

Έκει φρουρούσαν δύο ευζώνοι, νεοφορημένοι οι όποιοι ακόμη δεν τόν είχαν ιδεί. Τόν σταματάνε λοιπόν και τόν έρωτούν :

— Έ, κύριε, που πηγαίνεις :

Ο βασιλεύς, που φορούσε πολιτικά, έκατάλαβε ότι δεν τόν άγνωρίζαν και είπε :

— Είμαι ξένος, παιδιά, κι' ανέβηκα για περίπατο.

— Και πως σ' άφησε ο σκοπός ; άπάντη : άνας από τους ευζώνους. Έδω δεν επιτρέπεται ν' ανέβαινη κανείς.

— Είπα στο σκοπό, άπάντη ο βασιλεύς, ότι είμαι ξένος και δεν μου έκανε παρατήρηση...

— Τό ζαγάρι ! Πάμε τώρα πίσω να μάθουμε τι λογής ξένος είσαι ή άφεντιά σου

Και επειδή ο βασιλεύς είχε καταβεί από τό ποδήλατο, ό ένας από τους ευζώνους τόν έζωάτησε από τό μπράτσο για να μη φύγη !

— Βρέ παιδιά, άφήστε με να καθήσω λιγάκι και καταβαίνουμε.

— Άσε τις παληγορβέντες, πατριώτη, και τράβα !

Ο βασιλεύς θέλησε να τους ξεγαλάση και ν' ανέβη στο ποδήλατο, άλλ' ό ένας από τους ευζώνους τόν άρπαξε από τά χέρια και είπε :

— Είσαι έξυλνος, βλάμη ! Άμ, άν βαβαλλικέψεις αυτόνε τό διάνανο, ποιός σε ξαναβλέπει ;... Έμπρός ! Μάρος !...

Τότε ό ένας ευζώνας φορτωμένος στόν ώμο του τό ποδήλατο, και ό άλλος κρατώντας τόν βασιλέα Γεώργιο από τό χέρι τράβηξαν πρós τό παλάτι. Στο δρόμο ό βασιλεύς, βαρυνθείς πιά τήν κωμωδία αυτή, στέζεται και λέει :

— Είμαι ό βασιλεύς ! Δέ με γνωρίζετε ;

Οι ευζώνοι τόν εκύτταξαν καλά, έξείνος δέ που τόν κρατούσε άπ' τό μπράτσο, τού λέει :

— Άστα, βλάμη, και σέ μάς δεν περνάνε αυτά... Παλαβός εινε ό βασιλιάς να γυρνάη τέτοιαν ώρα τόν άνήφορο :

Φτάσανε στην πόρτα του κήπου και ό σκοπός άπόρησε βλέποντας τό βασιλέα να επιστρέφει με συνοδεία. Τού παρουσίασε όπλα, δυό-τρεις άλλοι ευζώνοι που ήταν έξει στάθηναν σε προσοχή και έχαιρέτησαν. Τότε πια ό όδηγόντες ταν βασιλέα ευζώνους τά έμασαν. Ο ένας άφησε τό ποδήλατο κατά γης, ό άλλος παράτησε τό μπράτσο του βασιλέως, στάθηναν σε προσοχή, έχαιρέτησαν και είπαν :

— Διατάξτε, Μεγαλειότατε !

— Καθώς με καταντήσατε, άπάντησε ό βασιλεύς, διατάξτε τώρα σεις !...

Οι δυό ευζώνοι έπροβιβάστησαν μετ' όλίγον εις δεκανείς.

τό πλύσιμο των πληγών.

Γιά τις εθνικές θυσίες του ήγουμενου Δανιήλ διηγούνται τό άκόλουθο χαρακτηριστικό ανέκδοτο.

Στη Κορινθία ζούσε τήν εποχή εκείνη ό περίφημος Κιαμήλμπερις, ό βαθύπλοτος Όθωμανός άρχοντας, ό πτιφοροδύμενος «νδούσοιςμεγαλοπρεπέτατος Κιαμήλμπερης φέρντης, ζαδές, βοσβόντας και ζαπίτης (δυναστής) της Κορινθίου, συλαζέρας της κραταιάς βασιλείας και Άγώνης του Μωφέας»—του όποιου τόν τραγικό θάνατο είδαμε στην ιστορική μας ασλίδα περί Άχρσοζορινθίου. Ο Δανιήλ ήταν έπιτιμος φίλος του Όθωμια ού αυτού και αντιπρόσωπός του, για τά κτηματά του στη Νεμεα. Άπό ετη λοιπόν πρό της Έπανατάσεως, ό ερχής ήγούμενος υπέρ λε στόν Κιαμήλ αίτησι των Νεμεατών, ότι δήθεν ότφερόν οίονομικώς και τόν παρακαλούσε να του; λυπηθή και να τους χορηγήση δάνειον 200.000 γροσίων. Ο Κιαμήλ έσυγκινήθη από την περιγραφή που του έκανε ό Δανιήλ και δέχτηκε πρόθυμα να δώσει τό δάνειο. Υστερα όμως από λίγες μέρες ό ήγούμενος τού λέει :

— Εφέντη μου, δεν θέλουν να ύπογράψουν με τους όρους που τους είπα. Εινε κακόπιστοι άνθρωποι οι Νεμεάτες. Θέλουν τά χρημάτα χωρίς τόμο ! Άφρησέ τους λοιπόν στη δυστυχία τους, ως πσθάνουν από την λεινα !

Αυτό ήταν άρκετό για τόν Κιαμήλμπερη, που άν και Τουρκός είχε χριτιανική καρδιά και ή φιλανθρωπία του έμεινε παρομιώδης σε όλη τήν Κορινθία. Διέαξε λοιπόν τόν Δανιήλ να δεχθή 100.000 γρόσια για τό «πάχοντας Νεμεάτες», οι όποιοι ούτε έπασχαν, ούτε δάνειο είχαν ζητήει. Όλη αυτή ή ιστορία ήταν ελιπόησης του ήγουμενου, ό όποιος σκέφτηκε να ενισχύη έτσι τόν Έφρον Άγωνα με χρημάτα... Όθωμανιά ! Έλαβς λοιπόν τά 100.000 γρόσια του Κιαμήλμπερη και στην κατάλληλη περίπτωση άγόρασε μια ορεινία και βόδια, τά όποια οι στρατιώτες του Κολοκοτρόφην έστειλαν πσάκειοι σό... Δράγμιαλη, στή Στενά των Δερβαζιάνων !...

Όσος ό Έλλην κληρικός ενώριζε τό σπόν των Ήρηστών καλογήφων «ό σκοπός καθαγιάζει τά μέσα» και τό έβαλε σε εφαρμογή.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο Βέρντι και τ' αυτόγραφα

Όταν ό μεγάλος Ήταλός συνθέτης Βέρντι βρισκόταν στόν κολοφών της δόξης του έπολιορκείτο καθημερινώς από διαφόρους θαυμαστάς και θαυμαστριάς του, πρό πάντων από τις τελευταίες που ζητούσαν να τους γράψη στά λευκώματά τους δυό λόγια, ή και τήν ύπογραφή του άπλώς. Έννοείται ότι ό Βέρντι τις περισότερες φορές άρνείονταν.

Κάποια μέρα όμως μία ωραία και κομψή κυρία κατώρθωσε με χίλιες δυό παρακλήσεις να τόν καταφέρη να της γράψη λίγα λόγια στο λευκώμα της. Και ό μέγας μουσικοσυνθέτης που ήταν και πολύ πνευματώδης, έγραψε μέσα στο κομψό λευκώμα της κομψής κυρίας τήν ακόλουθη φράσι :

Όπως τά καλονατεθροαμένα κορίττα δεν πρέπει να σκαλίζουν τη μητή με τά δάχτυλά τους, και να λενε άνομοσίες, έτσι και οι ώραίες και έξυπνες κυρίες δεν πρέπει να ζητούν αυτόγραφα από τους γέροντες. Τό μόνο που τους ταιριάζει εινα να κάνουν συλλογή έρωτικων επιστολων.

***

Ο Ροσσίνι και ή μουσική του Βάγνερ.

Ο Ροσσίνι και ό Μασσενέ έφημιζόντο πολύ για τήν ευγένεια των τρόπων τους και τόν εχθράσων τους. Πολλές φορές που βρέθηκαν στην άνάγκη να εχθρουν γνώμη για κάτι άσχημο, τό εκάμαν με έξαιρητική λεπτότητα.

Μία μέρα ρώτησαν τόν Ροσσίνι πως του φαινόταν ή μουσική του Βάγνερ τήν όποία, καθώς φαίνεται, ό Ήταλός συνθέτης αντιπαθούσε. Κι' έξείνος άποκρίθηκε.

— Για να εχθρω γνώμη σωστή και δικαία πρέπει να τήν άκούσω πολλές φορές... Είμαι όμως άπορατισμένος να μη τήν άκούσω ούτε μία φορά.

***

Η μαθητριά του Σούμπερτ.

Ο Φραντζ Σούμπερτ είχε μεγάλη άδυναμία για τό φραίο φύλο χωρίς όμως να έχη και μεγάλες επιτυχίες στους έρωτάς του.

Κάποτε είχε έρωτευθή με μια μικρή ξανθούλα και ένα βράδυ φεγγαροφώτιστο βγήκε μαζί της να κινή έναν ρομαντικό περίπατο.

Σε ένα σημείο του δρόμου όμως συνήτησαν κάποιον νεό τόν όποιον ή σύντροφος του Σούμπερτ έχαιρέτησε με έξαιρητική οικειότητα και τού μίλησε μάλιστα στόν ένικο. Αυτό εστενοχώρησε πολύ τόν Σούμπερτ κι' όταν άπεμακρόνθησαν από τόν νεό της έκανε παρατηρήσεις.

— Δεν έπρεπε, της είπε, να τού μιλάς με τόση οικειότητα.

— Γιατί ; τόν ρώτησε εκείνη. Δεν εινε κανένα κακό.

— Μου ζάνεις όμως έμένα ζαζο.

— Κι' εσεις επίσης, τού άπάντησε ή μικρούλα, μου ζάνετα πολλές φορές με τήν μπαγζέτα σας στο σχολείο. Όπως εσεις μ' ζάνετα να πονέσω τότε, έτσι τώρα κι' εγω κάνω να πονάτε σας.

Η ξανθούλα ήτανε μαθητριά του.

***

Ο Μασσενέ και ό ύβρισιτής του

Ένας σύγχρονος του Μασσενέ μουσικοσυνθέτης που είχε για τόν εαυτό του παισιολό μγάλη ιδέα κατηγορούσε νυχθημερόν τόν συνθέτη της «Μανόν».

Έξείνος άναίδετος, όσάκις γινότανε κουβέντα για τόν μοχηρό και ταιολόγο συνάδελφό του τόν έπαινούσε.

Μία μέρα κάποιος από τους μαθητάς του είπε στόν Μασσενέ.

— Μά, διδάσκαλε, έξείνος σάς βρίζει έλευνά και σάς προσοπιώδες και τά έργα σας. Έσείς γιατί τόν έπαινείτε διαρκώς ;

— Έννοια σου, φίλε μου, άποκρίθηκε με τήν λεπτή του ειρωνία ό μέγας μουσικοσυνθέτης. Κανείς από τους δυό μας δεν πιστεύει έλευνά που λέει για τόν άλλον.

***

Τό κάθημα του άρχαριου.

Ένας άλλος, πάλι άρχαριος μουσικός έπήγε κάποτε στόν Μασσενέ να τού ύποβάλη τήν πρώτη συνθέσι του και να τού ζητήση τήν γνώμη το.

— Εξέρετε διδάσκαλε, τού είπε, ό Μολιέρος τά έργα του τά έδιδάβατε σε μία γρηά κυρία, γιατί είχε τή γνώμη πως οι σηνές που άφείον στους γέροντες άσφαλώς θ' άρέσουν και σ' άλλους τους άλλους... Γι' αυτό κι' εγω άπεφάμισα να σας παίξω τις συνθέσεις μου, επειδή πιστεύω ότι έλευνο που θα άρέση σε σας θα έπιδουκιασθή και από όλους τους άλλους.

Τότε ό Μασσενέ άτωροίτηκε με όλη τήν συνειδημένη του λεπτότητα :

— Είστε πολύ ευγενής κύριε, αλλά επειδή σεις δεν είσθε Μολιέρος, να μου επιτρέψετε και έμένα να μην είμαι ή δική σας γρηά κυρία.

